

LBRIS

We know
books

BOGDAN TEODORESCU

SPADA

roman

Ediția a IV-a

© Tritonic pentru prezenta ediție.
București – 2024

1.

Toropeala duminicii de vară se lăsa și peste Piața Obor. Căldura alunga oamenii în case și pe tarabagii îi obliga să se ascundă la umbra dughenelor. Pe grătarele din jurul pieței mai sfârâiau niște mititei dubioși, iar la mesele murdare, din plastic, zăceau în fața halbelor de bere câțiva bărbați care n-aveau niciun chef să-și vadă prea curând nevestele.

În colțul dinspre piață al Magazinului Bucur Obor, Nelu, zis Muscă, mișca în fața a trei-patru clienți cutiutele de chibrituri și repeta mecanic „asta are, asta n-are”. Plătise o grămadă de bani ca să i se permită să lucreze în Obor și lucrurile nu mergeau bine. De aceea mai trăgea acum, la spartul târgului, cu toate că vadul se dusese.

La câțiva metri distanță de măsura lui se învârtea o bătrână pe care o fripsese de vreo 50.000 de lei. Îl rugase să-i dea banii înapoi, dar erau prea mulți de față ca s-o facă. În general, dădea înapoi banii celor mai amărâți decât el, nu-și făcea păcat cu ei, dar ceva la bătrâna asta îl enerva. Nu era pensionara tipică a momentului, care încercase și ea marea cu degetul. Mai trase o dată cu ochiul spre ea și decise că nu-i dă nimic înapoi.

Învățase meseria de la nea Fane Surdu, dar niciodată n-o să-i meargă mâinile atât de repede. Plus că nea Fane știa să spună bancuri, să vorbească cu clienții, să-i facă din vorbe înaintea de-a le lua banii. Și oamenii plecau de acolo

mulțumiți. Până acum era să ia de două ori bătaie de la niște muncitori mari cât ușa care au și pierdut ca proștii peste juma' de milion odată.

Își strânse măsuța, o repezi scurt pe bătrâna care mai avu o tentativă de a-și recupera banii și o luă spre casă. Ar fi băut o bere, dar între el și terasă stătea femeia în cauză, care mai bombănea, mai plângea, dar n-avea de gând să plece în altă parte.

În gangul din spatele magazinului era umbră și, deși mirosea urât, se opri să-și tragă sufletul. Când se pregătea să iasă din gang, văzu un individ îmbrăcat cu un parpalac lung, gri-albicios, care se îndrepta spre el.

Ajuns la doi metri, individul își dădu deoparte, cu un gest larg, pulpana parpalacului și scoase la iveală o sabie pe care o răsuci scurt și o înfipse în gâtul lui Muscă.

2.

Mai era mai puțin de o oră până la închiderea ediției și pe holurile redacției era deja liniște. O bună parte din oameni plecase în concediu și subiectele oricum lipseau. Victor Iacobescu răspunse plictisit la telefonul mobil pe ecranul căruia nu era afișat niciun număr, alt șmecher care se proteja:

– Salut, Victor!

– Să trăiți, dom' comisar... Ce faceți?

– Vezi că e unu' cu gâtul luat în spate la Bucur Obor.

– Cine e?

– Un țigan... Nu știu mai multe. Dacă trimiți pe cineva repede, îl mai găsești acolo.

– E răzbunare, e reglare?

– Ți-am zis că încă nu știu... Mai vorbim.

Peste mai bine de o oră echipa se întoarse de pe teren cu câteva poze, în care cel mai vizibil element era o mare baltă de sânge, și o frântură de poveste. Mortul, poreclit Muscă, era un țigănuș de vreo 25 de ani, cunoscut prin Obor că lucra la alba-neagra de cinci-șase luni. Era din gașca lui Bebe Sliț și nimic mai mult. Un plutonier le spusese că probabil nu-și plătise niște datorii. Oricum, avea peste două milioane la el și banii nu-i fuseseră luați.

Fusese lichidat cu o lovitură de cuțit în gât. O singură lovitură.

Victor schimbă puțin coperta, deși era la limita timpului, și înghesui o poză și cinci rânduri despre crima din Obor. Oricum, era cea mai tare știre a zilei.

A doua zi, mai primi de la un martor ocular care – bineînțeles – solicita anonimatul, o poveste legată de o bătrână căreia Muscă i-a luat banii la alba-neagra și care l-a blestemat să-i ia cineva gâtul. Și mai află că Muscă datora o groază de bani unui învățat din lumea interlopă, Avakian – un armean, celebru și pentru fetițele pe care le avea în dotare.

Victor mai scoase o copertă cu blestemul bătrânei, publică o poză mai mare a locului crimei, cu balta de sânge și cu cadavrul acoperit de o pânză neagră și în text insinuă povestea datoriei și a unui cămătar care ar putea avea motiv să-i ia gâtul lui Muscă.

Dădu drumul la ziar și apoi îl căută pe Avakian, cu care se întâlnește noaptea târziu la Vox vis-à-vis de guvern. Avakian nu recunosc că Muscă avea vreo datorie la el, nici nu negă, dar insistă ca această pistă să nu mai fie preluată în ziar.

Metodele lui de recuperare a banilor se bazau pe elementul-cheie al păstrării în viață a datornicului. Acesta putea fi speriat, îi puteau veni patru moldoveni solizi cu un coșciug acasă; dacă nu înțelegea, îi tăia cineva un deget cu foarfeca, dar de ce să fie omorât? Cine ar fi avut de câștigat din asta?

La finalul convorbirii, Avakian plăti consumația și îi pasă, în drum spre mașini, un plic lui Victor. Cinci mii de dolari pentru ca nici numele, nici ipoteza cămătarului să nu mai apară.

În drum spre casă, Victor realizează că niciun alt cotidian important n-a dezvoltat subiectul mortului de la Obor, și

probabil că de aici și suma mai mare ca de obicei aruncată de Avakian.

Se gândi să sune o cocotă să treacă pe la el, dar până la urmă renunță. Înainte de a adormi, primi un telefon de la prietenul său, comisarul, pe care-și aminti că trebuia să-l plătească.

– Victore, devine groasă... Am mai găsit unul.

– Unul ce...

– Alt țigan, tot cu alba-neagra, tot cu gâtul tăiat.

– Unde?

– În piața Sudului.

– Tot al lui Sliț?

– După toate aparențele, nu... Vezi că deja s-au băgat televiziunile pe caz. Dacă vrei date, mișcă-te acum.

Primul lucru pe care-l verifică Victor dimineța era dacă și mortul cel nou, Bulgaru', cum era cunoscut, avea datorii la Avakian. Nu putea să aibă, fiindcă era bogat, chiar foarte bogat, făcea meseria asta din plăcere, nu pentru bani.

Bulgaru' circula în Mercedes, era băgat în contrabanda cu alcool, avea pile și pe la guvern, unsese destul de sus în poliție și nimeni nu-l deranja. Nu practica alba-neagra, ci avea propria sa rețea de jucători. Iar uneori ieșea în piață să le arate ucenicilor ce înseamnă meseria.

Ultima ieșire îl costase cam scump.

Victor trată cazul separat, construi o poveste despre Bulgaru', personaj bine plasat în lumea interlopă, dar a doua zi constată că un alt cotidian îi luase fața cu un titlu-bombă: „Ucigașul de țigani“.

Doar după doi e cam mult să vorbești despre așa ceva.

Dar spre sfârșitul săptămânii apăru și al treilea. Tot țigan, tot din lumea interlopă, un pește mai mic, dar pește

care lucra cu fete din Moldova și Ucraina, găsit pe linia de centură tot cu gâtul tăiat.

Probabil fusese surprins când făcea rondul pe la fetele aflate la treabă.

3.

Consilierul prezidențial pentru comunicare și relația cu presa, Valeriu Istrate, avea, din nou, ceea ce el obișnuia să numească o stare tâmpită. De-abia revenise din concediul petrecut într-o plicticoasă insulă grecească și, la Palat, găsisese mult prea multă treabă de făcut.

Încercă să citească sintezele de presă din cele 10 zile în care fusese plecat, dar lipsa de chef era suverană. Singurul lucru interesant din meseria lui erau recepțiile, primirile de la Palat sau delegațiile peste hotare. Șirurile de oficiali români politicoși, care zâmbeau dulceag Președintelui și delegației acestuia, oficialii străini, discuțiile neimportante de la mese, cumpărăturile făcute în grabă – așteptat de mașina ambasadei –, garda de onoare de la plecare și de la sosire, toate acestea erau premiul pentru nesfârșita oboseală și uriașul plictis din restul timpului.

Nu-i suporta pe jurnaliștii români, fiindcă erau prea puțini respectuoși și fiindcă erau prea insinuanți și fiindcă, încă de la începutul mandatului, îl atacaseră. Deși nu-i plăcea să recunoască, știa că primise această funcție și rămăsese în ea numai și numai datorită mamei sale, o foarte apropiată prietenă a Președintelui.

Tocmai când se pregătea să cam dispară de la serviciu pentru încă o minunată raită prin magazinele de confecții – marea lui pasiune erau costumele de haine –, o tânără de la biroul de presă apără cu o nouă sinteză în care cap

de afiș era problema unui ucigaș în serie ale cărui victime erau țigani. După ce privi în diagonală raportul, își spuse că ucigătoarea căldură de final de iulie îi atinsese și pe cei din servicii, mai rămânea să-i aducă sinteze cu violuri și cu pedofili.

Într-un scurt acces de furie, intenționează să facă un raport în care să se plângă de tratamentul la care era supus. În loc să primească materiale despre probleme majore, despre situația internațională, despre dedesubturile luptei politice din România, despre crizele globale ale zonei instabile a Balcanilor, era chinuit cu povești lungi despre asasini. Nu mai scrisese raportul, dar își promise să se plângă Președintelui, deși știa că ultima dată se întâlnise cu acesta cu vreo cinci luni în urmă.

Președintele, pur și simplu, nu-l suporta. Reacția era atât de dură încât înființase încă un birou de presă, paralel, cu care putea să colaboreze. Acel birou de presă îi semnalse deja Președintelui atât cele trei crime, cât și protestul dat publicității de Uniunea Rromilor.

Perceput pe plan internațional ca un protector al minorităților, Președintele era foarte sensibil la această temă și cazul în speță putea să creeze probleme, chiar mari probleme. Ministerul de Interne asigurase Palatul că, în maximum o săptămână, asasinul avea să fie prins, însă nu reușise să menționeze dacă exista vreun suspect sau dacă fusese identificat măcar mobilul crimelor. Între cei trei morți existau doar două puncte comune: erau toți țigani și toți operau în afara legii.

Oricum, Președintele urma să plece într-o vizită de cinci zile în republicile din Caucaz pentru a discuta din nou despre oleoductul ce ar trebui să treacă prin România, dar tot ajungea ba în Turcia,

ba în Bulgaria. Până la întoarcerea sa, lucrurile vor fi fost rezolvate.

Dar chiar când se instala la bordul aeronavei Airbus 313, Președintele află că fusese găsit al patrulea cadavru.

Tot țigan, tot infractor, tot cu gâtul tăiat și tot fără nicio altă legătură cu primii trei.

4.

Cele patru gâturi luate în câteva zile îl determinară pe Andrei Gabriel Iliescu, vicepreședintele Fundației pentru Apărarea Drepturilor Omului, să-și întrerupă concediul, să-și lase soția și cele două fete la Neptun și să se întoarcă în București.

Președintele fundației era la un stagiu de pregătire în Statele Unite și, deja, lideri ai romilor sesizaseră câteva organizații internaționale ale protecției minorităților care începuseră să ceară lămuriri.

Pentru Andrei Gabriel era evidentă o reglare de conturi între poliție și romi, reglare tolerată de statul român. Fiind homosexual, simțea foarte acut ceea ce el denumea „politica global discriminatorie față de minorități” a statului. Dar aceste crime n-aveau să rămână fără ecou internațional. După cele întâmplate în Bosnia și în Kosovo, nimeni din Europa nu mai era dispus să accepte excesele împotriva unei minorități.

Trimise mai multe faxuri de informare la diversele sale contacte internaționale, apoi plasă pe pagina de internet a fundației un apel în șase limbi pentru oprirea genocidului împotriva minorităților din România. O asemenea inițiativă – la acel moment dedicată exclusiv problemelor homosexualilor – declanșase un adevărat scandal în Europa, scandal care culminase cu pichetarea de către organizațiile homosexualilor din Marea Britanie a magazinelor

alimentare din insulă, pentru a determina boicotarea vinului românesc.

Deși niciodată nu a putut face publică implicarea sa în respectivul act, momentul respectiv era, pentru el, unul dintre vârfurile carierei sale.

Constată cu neplăcere că presa – în totalitate – căuta partea spectaculoasă a problemei, fără să sesizeze grava încălcare a drepturilor minorităților. Nicio asociație pentru protejarea drepturilor omului nu era citată, singurele păreri venind de la politicieni și polițiști, complici până la urmă cu asasinul sau cu asasinii. Mai mult decât atât, unul dintre cotidiene titra cu litere roșii: „Spada care ne face dreptate!”. Indignat, se apucă să scrie un protest la adresa ziarului, atrăgând atenția că, la ora actuală, tribunalele internaționale condamnă nu numai autorii fizici ai crimelor împotriva umanității, dar și pe complicii morali, ori un asemenea titlu este un act de complicitate și un act de incitare la noi crime. Dacă acești oameni sunt vinovați de ceva, este că sunt minoritari într-o țară care nu-i vrea și care, iată, s-a hotărât să-i extermine în aplauzele majorității. Celelalte minorități n-ar trebui să stea impasibile fiindcă – sub privirea complice a autorităților – le va veni și lor rândul.

Trimise furios faxul la ziarul respectiv, apoi îl trimise și la toate celelalte publicații, și la televiziuni.

Între timp se certă zdravăn și cu secretara Președintelui fundației, care nu era deloc de acord cu textele trimise și, mai ales, cu ideea că acestea fuseseră trimise fără aprobarea șefului ei direct. Dar în America era trei dimineața și șeful avea mobilul închis.